

מ"ת 53785/02/18 - מדינת ישראל נגד שאול פרץ (עציר) - הדיון הסתיים, משה בן שמחון (עציר) - הדיון הסתיים, יוסף חיים ויצמן (עציר) - הדיון הסתיים, עדיאל לויאן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 53785-02-18 מדינת ישראל נ' פרץ(עציר) ואח' 28.10.2018

לפני מבקשת

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גיא רוסו

נגד
משיבים

1. שאול פרץ (עציר) - הדיון הסתיים
2. משה בן שמחון (עציר) - הדיון הסתיים
3. יוסף חיים ויצמן (עציר) - הדיון הסתיים
4. עדיאל לויאן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד עמית שלף

החלטה למשיב 4

בקשה למעצר עד תום ההליכים.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס למשיבים 1-3 העבירות הבאות: רצח תוך ביצוע עבירה, סחיטה בכוח וקשירת קשר לביצוע פשע.

למשיב זה יוחסו העבירות הבאות: החזקת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), החזקת תחמושת שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק ומתן אמצעים לפשע, עבירה לפי סעיף 498(א) לחוק.

בד בבד הוגשה בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

ביום 3.10.18 הודיעו באי כוח כל המשיבים על הסכמה לקיום ראיות לכאורה וביום 9.10.18 הוריתי על מעצר המשיבים 1-3 עד תום ההליכים נוכח הסכמת באי כוחם. באותה ישיבה עתר ב"כ המשיב לשחרורו לחלופת מעצר אך לבסוף הגיעו

עמוד 1

הצדדים להסכמה כי יינתן תסקיר מעצר אשר יאמוד מסוכנות המשיב וחלופת מעצר תוך שהתובע מבהיר ומדגיש כי אין בהסכמה משום נקיטת עמדה בשאלת השחרור.

ביום 24.10.18 התקיים דיון במהלכו התייחסו הצדדים לתסקיר המעצר אשר המליץ על שחרור המשיב למעצר בית בפיקוח אנושי. המפקחים המוצעים ניצבו על דוכן העדים ונחקרו על ידי התובע. אחר כל אלה הביע התובע התנגדות נחרצת לשחרור המשיב תוך שהוא מפנה לנסיבות העבירה אשר יפורטו להלן בעוד ב"כ המשיב עתר לאמץ את המלצות התסקיר בשים לב לחלקו ולנסיבות אשר נטענו ביום 9.10.18.

כתב האישום

כתב האישום מגולל תכנית עבריינית לירות במנוח יוסי שריקי כדי לגרום לו חבלה חמורה על רקע שאינו רלוונטי להחלטה זו.

הקושרים התכנסו בביתו של המשיב ביום 15.1.18 שם סיכמו את פרטי התכנית. המשיב מסר להם אקדח, תחמושת ושני זוגות בגדים כהים.

לאחר מכן הוציאו הקושרים תכניתם לפועל. המנוח נורה ומאוחר יותר נפטר מפצעי הירי.

להשלמת התמונה העובדתית יצוין כי בדיון ביום 9.10.19 ובמענה לשאלתי ציין התובע כי בפגישה בבית המשיב **הוא לא היה מודע לפרטי התכנית העבריינית** אך הוא ראה כיצד משיב 1 דורך את האקדח. (לעובדת דריכת האקדח אין אזכור בכתב האישום).

התסקיר מיום 23.10.18 מפנה לאלה: נסיבותיו האישיות של המשיב, המעצר הממושך עד כה

כ-8 חודשים- שיש לו משמעות מרתיעה ומציבת גבול, הקשרים השוליים ומחויבותו לנאשמים האחרים, רמת הסיכון להישנות מעורבות בהתנהגות אלימה ותוצאותיה הצפויות-שתיהן ברמה בינונית ומוקד פורענות אפשרי הנעוץ במקום מגוריו.

קצין המבחן הנכבד סבר כי הרחקה ממקום המגורים לצד פיקוח סמכותי יפיגו מסוכנות המשיב.

התסקיר נחתם בהמלצה לשחרר המשיב לחלופת מעצר בבית אחותו בבאר יעקב, הרחק ממקום מגוריו, ובפיקוח בני המשפחה אשר הותירו רושם כי יוכלו להתנהל מולו בסמכותיות.

כן הומלץ להעמיד המשיב בפיקוח מעצר.

דיון והכרעה

בבואי להכריע בעניינו של המשיב אני מציב לנגד עיניי, אלה מול אלה, הנתונים הבאים :

במאזן הזכות מצויים אלה

1. המשיב בן 29 ולחובתו הרשעות של היעדר מן השירות ועבירת אלימות במשפחה. האחרונה בהרשעות הינה משנת 2013. היכרותו עם גורמים שוליים ואי חברתו אליהם **עד כה** פועלים לזכותו.
2. תסקיר המעצר והמלצת השחרור.
3. חלקו בעשייה העבריינית מושא תיק זה נמוך משמעותית בהשוואה לאחרים.
4. המעצר הממושך עד כה כ 8 חודשים.
5. כתב האישום הוגש בחודש פברואר שנה זו. עד כה, בחלוף 8 חודשים, לא הושלמו ההליכים המקדמיים וטרם ניתן מענה לכתב האישום כך שעוד נכוונו לתיק זה עתידות.

לחובת המשיב

1. המשיב ידע ידוע היטב כי מגמת פניהם של האחרים אשר התכנסו בביתו הייתה לשם ביצוע פשע. לשם כך מסר להם את האקדח, התחמושת ובעיקר **הבגדים הכהים**. למשיב היה נהיר כי אפשר שבאקדח ייעשה שימוש הגם שלא היה מודע למהות הקשר. ביתר שאת יש לומר את הדברים שעה שהמשיב מכיר את המשיבים חבריו משכבר הימים **ואת הצפוי מהם**. המשיבים 1,3 בעלי עבר פלילי מכביד ביותר **ובכלל זה בגין עבירות אלימות חמורות**.
2. **עיתוי ביצוע העבירה** : במהלך הדיון ביום 24.10.18 העלה ב"כ המבקשת נתון מפתיע אשר אף לא היה ידוע לקצין המבחן. ביום מסירת האקדח התחמושת והבגדים **היה המשיב במעצר בית** בגין חשד לביצוע עבירה כלשהי, זאת על פי החלטת בית משפט השלום בתל אביב בתיק מ"י 7220-01-18 **אשר ניתנה אך 24 שעות לפני מועד ביצוע העבירה הנוכחית**. העובדה כי תיק החקירה נסגר, כמאמר ב"כ המשיב, אינה מכהה במאומה את החומרה שיש לייחס לעיתוי ביצוע העבירה. העיתוי מלמד כי אין מורא הדין חל על המשיב.
3. **הנגישות לנשק ותחמושת**: רב הנסתר על הנגלה בסוגיה זו. המשיב שהינו בן 29, נעדר עבר "פלילי" - באמתחתו הרשעות בגין היעדר מן השירות ועבירת אלמ"ב משנת 2013-החזיק אקדח ותחמושת שעה שהוא מקיים אורח חיים נורמטיבי לכאורה. לא ידוע כיצד השיג המשיב את האקדח והתחמושת, מי הגורם העברייני **האחר**, המצוי עמו בקשר ואשר סיפק לו את האקדח והתחמושת.

4. **קשריו השוליים:** גם בנקודה זו התמונה מעורפלת. משיבים 1,3 שוחררו ממאסר ממושך חודשים ספורים קודם לכן. לא ברור כיצד הם ידעו לפנות למשיב, המקיים אורח חיים נורמטיבי לכאורה, לבקש ממנו אקדח ומחסנית ומה גרם להם לבטוח בו כי ינצור בליבו דבר הפגישה בביתו.

5. המשיב שמר על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה, כנטען בבקשה. זו אכן זכותו אך מימוש הזכות בהליך זה, מהווה חרב פיפיות לפי שאין לדעת כיצד יש להיערך לקראת מסוכנות אפשרית ומה טיבה. במשנה תוקף יש לומר זאת שעה שנסיונות נגישות המשיב לנשק ועומק מעורבותו השולית נותרו לוטים בערפל. מכאן גם החשש אשר הועלה על ידי קצין המבחן, לבד מהערכת המסוכנות, כי המשיב יפעל לשיבוש מהלכי משפט משום מחויבותו לחבריו.

ראה לעניין זה בש"פ 3199/14 **מדינת ישראל נ' יוסף וינברג** [פורסם בנבו] :

"השתיקה מחזקת לטעמי עד מאוד את הראיות שפורטו לעיל. ובכלל, לשתיקה בשלב המעצר יש מחיר כפול- הן במישור הראייתי והן לצורך סתירת המסוכנות:

"שתיקתו של העורר היא בבחינת שטר ושוברו בצידו לא רק במישור הראייתי, אלא גם במישור הליכי המעצר. הלכה פסוקה היא כי גם נאשם שיש כנגדו ראיות לכאורה אינו יכול ליהנות משני העולמות: גם לשותק על-אף הנטל הרובץ עליו להפריך את חזקת המסוכנות, וגם להשתחרר מהמעצר על אף שנותר בחזקת מסוכן (בש"פ 7216/05 **אגריביה נ' מ"י [פורסם בנבו] ; בש"פ 4881/03 **קביליו נ' מ"י** [פורסם בנבו] ; בש"פ 8638/96 **קורמן נ' מ"י**, פד"י נ(5) 200, 206 (1996)). ובכלל, שתיקתו של חשוד מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר [...]"** (בש"פ 1648/11 **אביטן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 8 (7.3.2011).

6. מעצר בית, כמומלץ על ידי קצין המבחן, אינו מהווה מענה הולם למסוכנות המשיב שהרי העבירה בוצעה בין ד' אמות. אין מדובר בעבירה המבוצעת ברחובה של עיר אשר מעצר בית יימנע הישנותה.

אשר לפיקוח האנושי של בני המשפחה : קיים קושי מובנה באישור בני משפחה כמפקחים משום החשש ל"נאמנות כפולה". מחד, הם מחויבים להצהרתם בבית המשפט כי ידווחו על כל הפרה ומאידך לא בנקל ימהרו להסגיר את בן המשפחה המפוקח. קושי זה הוא מנת חלקם של שופטי המעצרים בעשייה היומית. אולם, בנסיבות המשיב, דבר אחד הוא להשגיח עליו לבל יצא ממעצר הבית ודבר אחר הוא לעקוב אחר שיחו ושיגו עם אחרים ובכללם גורמים עבריינים.

לא הפרת מעצר הבית היא המטרידה אלא המשך הקשר של המשיב עם גורמים שוליים **אחרים** וכפועל יוצא פעולות לשיבוש מהלך המשפט. זאת ניתן לעשות על נקלה גם במקום מעצר הבית. בסוגיה זו אני מתקשה לקבל את הצהרת המפקחים בדבר אחריותם להתנהלות המשיב, הן בהינתן גילו והן לנוכח אמונתם בחפותו כפי שהביעו אותה בפניי.

7. בבחינת למעלה מן הדרוש : המשיב אמר לקצין המבחן כי צבר חובות בהיקף של 250,000 ₪, חובות אשר עמדו בין השאר ביסוד הסתבכותו. עוד ציין כי בכוונתו ליזום הליך פשיטת רגל. לא הובאו בפני נתונים אשר לזהות הנושים האם מדובר בנושים מוסדיים או שמא מדובר בחובות לגורמים פרטיים אשר אינם מתרשמים מן הסתם מהליך פשיטת רגל. כן לא הובא בפני כל מידע אשר למאמצי המשפחה לסילוק החובות מאז מעצר המשיב, בהנחה שמדובר בגורמים חוץ בנקאיים, ובכך "פיתוי לרווח קל" כפי שאמר המשיב לקצין המבחן.

לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן. שיקול הדעת להורות או שלא להורות על חלופת מעצר מסור לבית המשפט אשר אינו מחויב לקבל את ההמלצה. ראה לעניין זה בש"פ 10870/06 **ציצו נ' מדינת ישראל** (15.1.07). ביתר שאת יש לומר את הדברים כאשר ההמלצה אינה כה חד משמעית והיא מצביעה על רמת סיכון להישנות מעורבות בהתנהגות אלימה ברמה בינונית ותוצאותיה הצפויות אף היא ברמה בינונית.

אחר כל אלה יש להפנות לבש"פ 5086/12 **מ.י. נ' רותם הורוביץ**, שם נקבע כי עבירת הנשק מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית הנשללת רק במקרים חריגים שנסיבותיהם החריות תצדקנה שחרור נאשם לחלופת מעצר (מפי כב' הש' חיות כתוארה אז):

"עבירת הנשק המיוחסת למשיב מקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית הנשללת רק במקרים חריגים שנסיבותיהם המיוחדות תצדקנה את שחרורו של נאשם לחלופת מעצר (ראו: בש"פ 8694/09 מדינת ישראל נ' אלגיוסי, פסקה 5 (30.10.2009); בש"פ 8303/07 בדראן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.10.2007))."

אני מורה אפוא על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ט, 28 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.